

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3802/2540

นาย ถวิล เบ้าหล่อเพชรโจทก์ นาง บุญเที่ยง หรั่งกิ่งจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม่โจทก์จะเบิกความว่าโจทก์เป็นบุตรของถ. ตามสำเนาทะเบียนบ้านสำเนาทะเบียนนักเรียน ใบสุทธิของโรงเรียนประชาบาลและใบสำคัญทหารนอกประจำการประเภทที่2และตามเอกสารดังกล่าวระบุว่าบิดาโจทก์ชื่อถ. ก็ตามแต่เอกสารดังกล่าวเป็นเพียงพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบ อ้างอิงมายันจำเลยเท่านั้นจะถือตามเอกสารดังกล่าวโดยเด็ดขาดหาได้ไม่เพราะการที่ศาลรับฟังว่าโจทก์เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของถ.หรือไม่เป็นเรื่องที่ศาลต้องใช้ดุลพินิจวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานของคู่ความทั้งสองฝ่าย โจทก์เบิกความยอมรับว่าถ. ไม่ใช่บิดาที่แท้จริงของโจทก์ บิดามารดาที่แท้จริงของโจทก์คือถ. กับภ. การที่โจทก์ฎีกาว่าเหตุที่โจทก์เบิกความไปเช่นนั้นเพราะโจทก์ถูกข่มขู่จากบุคคลภายนอกก่อนเข้าเบิกความโจทก์รู้สึกกลัวและเกิดความประหม่าและฟังคำถามค้านทนายความจำเลยไม่ชัดเจนจึงตอบหลงผิดไปนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์ยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาเท่านั้นเมื่อเป็นข้อที่คู่ความไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์และไม่ใช่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนฎีกาข้อนี้ของโจทก์จึงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา249ศาลฎีกาไม่วินิจฉัยให้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า ศาลชั้นต้นมีคำสั่งตั้งจำเลยเป็นผู้จัดการมรดกแล้วจำเลยไม่ยอมแบ่งที่ดินดังกล่าวให้แก่โจทก์ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของนายถิน โดยอ้างว่าโจทก์ไม่ใช่บุตรของนายถิน ขอให้บังคับจำเลยในฐานะผู้จัดการมรดกของนางสายทองแบ่งที่ดินโฉนดที่ 1475 และ 1480 ให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่งหรือใช้ราคาแทนเป็นเงิน250,000 บาทจำเลยให้การว่า โจทก์ไม่ใช่บุตรของนายถินกับนางซิมหรือจิม เบ้าหล่อเพชร แต่เป็นบุตรของนายแน่นกับนางทองแก้ว ทาสีลา นายแน่นนำโจทก์มาให้นายถินเลี้ยงเป็นบุตรตั้งแต่โจทก์ยังเป็นเด็ก แต่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นบุตรบุญธรรมโจทก์จึงไม่ใช่บุตรชอบด้วยกฎหมายของนายถิน ไม่มีสิทธิได้รับมรดกของนายถิน ขณะที่นายถินยังมีชีวิตอยู่ นายถินได้แบ่งที่ดินบ้าน วัว กระบือ และเกวียนให้แก่โจทก์ และยกที่ดินโฉนดที่ 1475และ 1480 ให้แก่นางสายทอง นางสายทองกับจำเลยได้เข้าครอบครองที่ดินดังกล่าวด้วยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่า 10 ปี โจทก์เคยยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอให้เป็นผู้จัดการมรดกของนายถินโดยอ้างว่าเป็นบุตรของนายถินกับนางซิมหรือจิม จำเลยยื่นคำคัดค้านว่าโจทก์ไม่ใช่บุตรของนายถินกับนางซิมหรือจิม ก่อนศาลชั้นต้นได้สวนคำร้อง โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนคำร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกของนายถิน นายถินถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2533โจทก์ยื่นคำฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2534 คดีโจทก์จึงขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้น พิพากษายก ฟ้องโจทก์ อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ ภาค 1 พิพากษายืนโจทก์ ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่าโจทก์เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของนายถินและมีสิทธิได้รับส่วนแบ่งมรดกของนายถินหรือไม่ เห็นว่า แม่โจทก์จะเบิกความว่าโจทก์เป็นบุตรของนายถิน ตามสำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาทะเบียนนักเรียนใบสุทธิของโรงเรียนประชาบาล

และใบสำคัญทหารนอกประจำการประเภทที่ 2 เอกสารหมายเลข จ.1 ถึง จ.4 และตามเอกสารดังกล่าวระบุว่า บิดาโจทก์ชื่อนายอิน เป้าหล่อเพชร ก็ตามแต่เอกสารดังกล่าวเป็นเพียงพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบอ้างมายืนยันจำเลยเท่านั้นจะถือตามเอกสารดังกล่าวโดยเด็ดขาดหาได้ไม่ เพราะการที่ศาลรับฟังว่าโจทก์เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของนายอินหรือไม่เป็นเรื่องที่ศาลต้องใช้ดุลพินิจวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานของคู่ความทั้งสองฝ่าย คดีนี้ โจทก์เบิกความตอบทนายความจำเลยถามค้านว่า โจทก์เคยยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นขอเป็นผู้จัดการมรดกของนายอินจำเลยยื่นคำคัดค้าน ในวันนัดไต่สวนคำร้องครั้งแรกซึ่งมีการขอเลื่อนคดี ศาลชั้นต้นสอบถามโจทก์ว่า โจทก์เป็นบุตรนายอินหรือไม่ โจทก์รับต่อศาลชั้นต้นว่าโจทก์ไม่ใช่บุตรของนายอิน ทั้งยังเบิกความต่อไปอีกว่า โจทก์ทราบภายหลังว่าบิดามารดาโจทก์ชื่อนายแน่นกับนางทองแก้ว ทาสีลา ตอนโจทก์เกิดนายแน่นกับนางทองแก้วทั้งร่างกันนายแน่นพาโจทก์ไปให้นายอินเลี้ยงดูเป็นบุตร และนายอินมิได้จดทะเบียนรับโจทก์เป็นบุตรบุญธรรม ตามคำเบิกความของโจทก์ดังกล่าวแสดงว่าโจทก์ยอมรับว่านายอินไม่ใช่บิดาที่แท้จริงของโจทก์ บิดามารดาที่แท้จริงของโจทก์ คือนายแน่นกับนางทองแก้ว โจทก์จึงไม่ใช่บุตรชอบด้วยกฎหมายของนายอินอันเป็นการเจือสมกับข้อนำสืบของจำเลยซึ่งจำเลยคัดค้านมาโดยตลอดตั้งแต่โจทก์ยื่นคำร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกของนายอินว่าโจทก์ไม่ใช่บุตรที่แท้จริงของนายอินที่โจทก์ฎีกาว่า เหตุที่โจทก์เบิกความไปเช่นนั้นเพราะโจทก์ถูกข่มขู่จากบุคคลภายนอกก่อนเข้าเบิกความ โจทก์รู้สึกกลัวและเกิดความประหม่า และฟังคำถามค้านทนายความจำเลยไม่ชัดเจนจึงตอบหลงผิดไปนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์ยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาเท่านั้น เมื่อเป็นข้อที่คู่ความไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์และไม่ใช่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ฎีกาข้อนี้ของโจทก์จึงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 ศาลฎีกาไม่วินิจฉัยให้ และเมื่อข้อเท็จจริงได้ความจากโจทก์ว่านายแน่นบิดาโจทก์ที่แท้จริงพาโจทก์ไปให้นายอินเลี้ยงดูเป็นบุตรตั้งแต่เด็ก ฉะนั้น แม้ตามเอกสารที่โจทก์อ้างส่งเป็นพยานต่อศาลจะระบุว่าบิดาโจทก์ชื่อนายอินก็หาใช่เป็นเรื่องผิดกติกาไม่ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างโจทก์กับนายอินทางพฤตินัยถือเสมือนเป็นบิดากับบุตร แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามที่โจทก์ยอมรับฟังได้ว่าโจทก์ไม่ใช่เป็นบุตรที่แท้จริงของนายอิน ทั้งนายอินก็มีได้รับรองโจทก์เป็นบุตรหรือจดทะเบียนรับโจทก์เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรมโจทก์จึงไม่ใช่บุตรชอบด้วยกฎหมายของนายอินไม่มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งมรดกของนายอินพิพากษายืน

องค์คณะ

พิชัย เตโชพิทยากุล · ดำรงพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา · ทวีชัย เจริญบัณฑิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3802/2540>